

SLOOPKOGEL

Stuk voor en met Ellen Goemans & Harm van Geel
Muziek Django Duyns (Pale Puma)
Tekst Don Duyns

26 september versie

Mede geschreven dankzij een werkbeurs van het fonds voor de letteren

DEEL EEN: AANKOMST

Ze zijn er. Net gearriveerd. Of misschien waren ze er altijd al. De man geeft geen antwoord, maar bromt.

ZIJ: Dus dit is het dan.

HIJ: *brom*

ZIJ: Hier staan we dan.

HIJ: *brom*

ZIJ: Tot hier zijn we gekomen.

HIJ: *brom*

ZIJ: Hm, hm.

Stilte.

ZIJ: We staan op een soort van 'crossroads'.

HIJ: *hm?*

ZIJ: Crossroads. Zo noemen mensen dat.

Stilte.

ZIJ: Of niet?

Ik dacht dat.

De man schudt zijn hoofd.

ZIJ: Toch staan we hier.

HIJ: ...

ZIJ: Ja.

Stilte. Zacht synthesizer.

ZIJ: Waarom staan we hier? Vraag je dat?

Gewoon, dat is gewoon zo. Jake.

HIJ: Ik ben Jake niet, trouwens.

ZIJ: Weet ik toch.

Stilte. (Af).

ZIJ: *(alsof zij uit een boek voorleest)* 'Op een dag waren ze tevoorschijn gekomen uit hun hol, uit hun kasteel, uit hun dassenburcht, uit hun levensloop, uit hun amoebe, uit hun krampachtigheid.'

Hij heeft een paniekaanval, afgekeerd van de vrouw. Korte stilte.

ZIJ: Rustig!

Sorry. Soms ben ik misschien iets te snel met mijn tekst.

ZIJ: Ik vind alles wat ik met een ander individu kan delen momenteel pure winst.

HIJ: Hm.

Ze kijken elkaar aan. Dat duurt even. Dan draait zij haar gezicht weg van het zijne.

ZIJ: Wat wilde je nou zeggen?

Stilte. Muziek stopt. Of begint.

ZIJ: Je zit er helemaal in hè?

HIJ: Ik ben inderdaad wat afgeleid. Ken je dat, dat je als het ware uit je eigen hoofd treedt en je jezelf van bovenaf ziet als een soort pratende roze pop? Een soort speelgoedversie van jezelf?

ZIJ: Ja. Ken ik.

HIJ: Dat heb ik nu. En nu. En nu.

ZIJ: Nu?

HIJ: Nu niet meer.

ZIJ: Maar daarnet nog wel?

HIJ: Ja daarnet wel.

ZIJ: Maar Arnold, die speelgoedversie van jezelf... Is dat dan ook letterlijk een mini-versie van jezelf? Zeg maar schaal 1 op 20?

HIJ: Nee, die pop is precies zo groot als ik ben.

ZIJ: O. Dat dan weer wel.

HIJ: Hm, hm.

ZIJ: Daar was ik al een beetje bang voor. Als die pop, die pratende roze pop exact zo groot als jij is en ook exact op jou lijkt, hoe weet ik dan dat ik niet met die versie van jou sta te praten?

Hij zegt niks. Ze knijpt hem hard in zijn wang.

HIJ: Au!

ZIJ: Dus dat voel je wel?

Sorry, ik wou je geen pijn doen.

(tot zichzelf) Maar dat deed je wel, Linda.

(peinzend) Ja, dat deed ik wel... Hoe kon ik?

Ja. Hoe kon je.

Ze wrijft over zijn wang.

ZIJ: Beter?

HIJ: *brom of niks*

ZIJ: Moet ik wat ijsklontjes halen?

Of moet het tot rust komen?

HIJ: Hm, hm.

ZIJ: Goed. *(opeens boos)* Het is maar een wang!

Stilte. Haalt een zak bevroren erwtes, tegen de pijn. Ze is even alleen en ze staart op een wonderlijke manier voor zich uit. Praat alsof hij er nog is.

ZIJ: Weet je nog dat tentje in Turkije, Wim? In eh... Kas? Dat was zo ongeveer de beste plek van de wereld. Elke dag vers ontbijt met fruit en van die pannenkoekjes, die Turkse pannenkoekjes, en superaardig personeel en het beste was... Die bedden op het dak! Precies, de bedden op het dak! Waar je op kon gaan liggen met een dik boek, en lezen en uitkijken over de baai.

Hij op. Rommelt met iets.

ZIJ: Het was of tijd niet bestond.

Hij zwijgt even. Ze wil gaan. Blijft toch.

ZIJ: Zou die vallei mooi zijn?

Die van de dagtocht.

De dagtocht met een heerlijke Turkse picknick onderweg.

Het schijnt een onvergetelijke tocht te zijn. Dat staat in het gidsje.

Hij zegt niks. Ze loopt af en pakt een gidsje. Hij is ongemakkelijk.

ZIJ: Kijk maar, er staan vier sterren naast en dat betekent: onvergetelijk. Tot op je sterfbed neem je dat mee, deze tocht.

HIJ: *bromt* Gevaren.

ZIJ: Gevaren? Zei je dat?

Er gaat verdomme een gids mee, een ervaren wegwijzer.

HIJ: *bromt* Wegwijzer.

Nu wordt de vrouw echt boos. Snijdt door zijn woorden heen.

ZIJ: Kom op nou man! Is dit de manier waarop wij de laatste 30 jaar van ons leven in gaan? In doodsangst? In PANIEK?

Korte stilte.

HIJ: Ik ga even eieren zoeken.

ZIJ: Waarom ga je nu ineens weg?

HIJ: Ik heb geen zin in ruzie.

De man geeft geen antwoord. Hij loopt weg naar de kippenren offstage.

ZIJ: Je hebt altijd een keuze. Dat zei mijn moeder vroeger. Blijven of weggaan. Doorgaan of stoppen. Laat naar bed gaan of vroeg opstaan. Maar dat blijkt dus bullshit. Kolder. Apekool. Er *is* dus geen keuze. Dingen worden voor je bepaald. Je denkt dat je op het laatst beslist om door een rood stoplicht te fietsen – het kan nog wel – en dan word je keihard geraakt door een brommer, maar dat was geen beslissing, het was puur instinct. Het is... hoe moet ik het zeggen... Deze hand gaat omhoog, zonder dat ik dat bedenk. Of heb ik dat net wel bedacht? (*heft hand*) Dit wilde ik niet doen. Sorry. Kom op vrouw, beheers jezelf.

De man komt terug.

HIJ: Er zijn geen eieren.

ZIJ: Ga maar beter zoeken.

HIJ: Je hebt gelijk. Ik geef soms te snel op. Ik begin aan een taak, zeg de afwas, en halverwege denk ik: waarom. Kunnen die borden niet gewoon vies blijven? En die messen ook?

ZIJ: Hoezo denk je dat?

HIJ: Het lijkt dan... vergeefs. Omdat het toch niet schoon blijft.

ZIJ: Nee, maar moet die afwas zich dan blijven opstapelen zoals in een stripverhaal?

HIJ: Nee, dat niet maar eh...

Hij laat het hoofd zakken. Opeens nogal moe.

ZIJ: Zal ik je anders helpen eieren zoeken?

Zoals ze zeggen, twee paar ogen zien meer dan één.

Hij knijpt haar even in de schouder. Trekt dan snel zijn hand terug.

HIJ: Zijn wij hier?

ZIJ: Ja Harm, we zijn hier.

HIJ: Mooi.

Hij glimlacht. Zij vraagt zich iets af.

ZIJ: Zeg, joh. Ik wist eigenlijk helemaal niet dat we kippen hadden.

Hij haalt een ei uit zijn zak.

ZIJ: Hoe kom je dàr aan?

HIJ: Nou, it turns out, dat we dus wel kippen hebben.

ZIJ: Te gek, zal ik dat ei gaan koken?

Hij stopt het ei weer in zijn zak. Zij gaat. Zachte muziek.

ZIJ (*eventueel vanachter een decorstuk, of met haar rug tegen hem aan*):

Wie maakt hem wat

Dat dacht hij vroeger

Wie verbiedt hem wat

Wie staat hem in de weg

Niemand toch

Onvoorstelbaar, toen

De hybris die hij had

Als een prins wandelde hij door zijn eigen bestaan...

Of hij...

Okay, einde monoloog.

Zij op. Ze staren in de verte.

ZIJ: Zit jij nou in de ontkenning? Ik hoor jou zo praten, ik hoor jou dingen zeggen, dingen die uit jouw mond komen en ik denk... Die zit volop in de ontkenning.

Er vliegt iets voorbij. Maar wat, dat kun je door de vaart niet zien. Het gaat gewoonweg te snel.

HIJ: Hellen, ik weet iets over mezelf.

ZIJ: Wat? Wat dan?

HIJ: Ik ben een *solopsist*.

ZIJ: Joh, wat is dat.

HIJ: Dat ik het gevoel heb dat de wereld om mij draait.

ZIJ: En daar kom je nu mee?

HIJ: Ik wist het vroeger niet.

ZIJ: O. En nu dus wel?

HIJ: Nu dus wel.

De vrouw denkt er even over na.

ZIJ: Mag ik je wat vragen?

Ben je gelukkig, Bob?

Niet over nadenken. Gewoon antwoorden.

Nu heb je er toch over nagedacht.

Nee, nee. Ik vraag het nu aan jou.

Weet je... laat het.

Ze is weg.

HIJ: Waarom zou ik niet gelukkig zijn? Daar is geen enkele reden voor. Ik ben als kind wel veel gepest, maar dat heeft me gehard. Ik heb nu een buitenschil, die is zo stevig, daar tik je niet zomaar doorheen.

Zij is terug. Ze zingen wat. Ozewiezewozewiezewallakristalla. Keyboard neemt over.

ZIJ: Als kind had ik een bepaalde gedachtenruc die ging zo...Die gedachtenruc die ik dus had als kind, was dat ik dacht als ik ergens was: dit is allemaal van mij. Dit gebouw, dit huis, dit water... De zee ook. Ik had de controle.

Hij kijkt naar haar.

Ze zijn even stil.

DEEL TWEE: EENZAAM

ZIJ: Wat zijn we eenzaam. Wat is het leeg. Wat is het verdrietig.

HIJ: Echt?

ZIJ: Ja meneertje. Dat meen ik nou 's. De tijd is een gemene bitch. Altijd al, maar zeker nu. Vroeger was het gewoon een feit. Vanaf je 40ste ging je je langzaam afschminken. Nu beuk je nog ff 30, 40, 50 jaartjes door.

Zij af. Daarna hij af. Daarna zij weer op. Er is iets veranderd in haar uiterlijk, maar het is nog niet precies duidelijk wat.

DEEL DRIE: SCHEPPINGSVERHAAL

Hij bouwt een shelter. Zij komt er naast zitten op de grond.

ZIJ: Hoewel ik niet uit klei besta, geloof ik wel dat het zo begonnen is: er waren pogingen gedaan, hoeveel weet niemand, maar heel veel, pogingen om iets te scheppen met een eigen wil. Willetje. Tot zij ontstond. En zij was van klei en nog wat onbeholpen, maar...

Hij op, mengt zich ongevraagd in het verhaal.

HIJ: Er kwam een man langs en hij neukte haar.

ZIJ: 'Neukte haar'? Just like that?

HIJ: Ja.

ZIJ: Maar ho, wacht even. Misschien neukte *zij* hem.

HIJ: Ja hoor.

ZIJ: Nee echt. Zij nam de leiding. Zij ging on top. Hij had zo'n microscopisch klein lulletje, dat het nog flink mikken was. Maar toen bereed ze hem, als een amazone haar paard. En nadat hij gekomen was, uit zijn microlulletje, duwde ze hem weg en ze vertrok. Hij had zijn doel gehad. Hij had zijn zaad geleverd. Ze vertrok en ze liet echt geen adresgegevens achter. Iets later werd hij door een sabeltandtijger in zijn achterhoofd gebeten, zo hard dat het knapte.

HIJ: Ik vind de loop die het verhaal nu neemt... minder.

ZIJ: Maar zij, de vrouw, zij trok door. Tot waar het klimaat gunstiger was. Ze trok door tot ze bij een jungle-achtig bos kwam en daar is ze gaan baren: een, twee, tien, vijftig, honderd kinderen. Als een nest krokodillen kwamen ze uit haar. En al die telgen, dat werd de wereldbevolking. Onze voorouders. Zo staat het geschreven.

HIJ: Zo kan het toch niet gegaan zijn?

ZIJ: Nee, maar zo ging het wel.

HIJ: Ben er even stil van.

Stilte.

HIJ: Vind het ook wel zielig voor die man, met die tijger...

ZIJ: Zal wel ja, dat jij dat zielig vindt.

Stilte.

HIJ: Hoe liep het af met die vrouw?

ZIJ: O, die leeft nog.

HIJ: Echt?

ZIJ: Ja. Ik ben het.

HIJ: Jij bent het?

ZIJ: Ja.

Ze spreidt haar vleugels en even lijkt ze op iets anders dan een mens. De man gilt.

HIJ: Aah!

Ze gaat. Hij gaat, komt terug. Heel kalm, al lijkt zijn gezicht wat witter. Eet een mars.

ZIJ: De grootste horror... vind ik... het *allerengste*... is dat er iets is dat precies op ons lijkt, maar dat niet ons *is*. Alles klopt, de ogen, de haarinplant, de ledematen, zelfs ook de kleding, maar bepaalde details zijn opeens net niet juist. Bijvoorbeeld, de middelste teen van het *duplicaat* is net iets korter of langer dan dat van het origineel. Of, je kijkt het wezen diep in de ogen en je ziet een bruin vlekje drijven in het vale oogwit, een vlekje dat de vorm heeft van een oud continent. Of... jij eet je Mars zo... je knaagt eerst het buitenste eraf, kijk zo en dan pas het karamel, en je döppelganger, die eet zijn Mars heel anders, namelijk in een keer hele happen. Maar de vraag is natuurlijk... Hoe weet je wat het origineel is en wat de kopie?

Ze is even stil.

ZIJ: Kunnen we ook even teder zijn met elkaar?

HIJ: Teder?

ZIJ: Ja. Dat jij mij even vasthoudt. En dat we dan gewoon stilstaan.

HIJ: Zo?

Hij slaat zijn armen om haar heen. Ze staan stil. Hij laat haar niet los.

HIJ: Waar is het ooit mis gegaan?

ZIJ: Hier. Hier ging het mis.

Stilte.

HIJ: En komt het hier ook weer goed?

ZIJ: Dat weet je dus niet.

HIJ: Waarom niet?

ZIJ: Vriend, je stelt erg veel vragen.

Lange stilte.

HIJ: Mijn batterij is leeg.

ZIJ: De mijne ook.

HIJ: Zullen we samen opladen?

Ze houden elkaars handen vast. Geluid van elektriciteit. Uit hun ogen straalt licht.

HIJ: Weet je nog, dat we op aarde kwamen.

ZIJ: Hoe zou ik dat kunnen vergeten. We hadden lichtjaren gereisd in het binnenste van een steen. En al die tijd waren we moleculair gelijk gebleven. Pas op aarde kregen we deze vorm. Nu blijft het zo.

HIJ: Klopt.

Ze lachen. Stilte. Hij stoft iets af.

ZIJ: Vergeet je niet ook de hoeken schoon te maken? Ja en de plinten. Daar hoopt het stof zich op. Dan kun jij wel denken: er is toch niemand die dat controleert. Maar wij zijn hier aangesteld met een bepaalde taak en die wil ik graag goed uitvoeren.

HIJ: Weet je wat ik met die plinten doe?

Hij trekt iets kapot.

ZIJ: Doe niet zo stoer joh.

HIJ: Echt plinten, stopcontacten, vensterbanken... fuck you!

Zij schrikt.

ZIJ: Oei! Zag je dat? Er gleden twee tijdsmomenten over elkaar. In het ene ben ik gelukkig met jou. In het andere maken we elkaars leven tot een hel. Je bent nu in deze laag. Met mij.

HIJ: Help me! Help me dan!

ZIJ: Kun je je iets minder aan stellen, Theunis?

Hij knikt.

DEEL VIER: VALLEN

Ze loopt weg. En valt.

ZIJ: Au.

Hij probeert haar te helpen. En valt ook.

HIJ: Au.

Ze helpen elkaar omhoog. En vallen.

HIJ: Au.

ZIJ: Au.

Ze staan weer.

ZIJ: Gaat het?

HIJ: Je viel.

ZIJ: Jij ook.

HIJ: Ik ook, ja. Maar jij als eerste.

ZIJ: Jij toch?

HIJ: Nee, jij.

ZIJ: Ik was blij dat je me hielp.

HIJ: Ja maar daarna viel ik zelf.

ZIJ: Dat geeft niet.

HIJ: Geeft het niet?

ZIJ: Nee hoor. Je bent lief.

HIJ: Thanks.

Zij aait hem over zijn haar, dat opeens op zijn hoofd begint te groeien.

ZIJ: Je haar groeit!

HIJ: Ach welnee. Kan niet.

Hij voelt aan zijn hoofd. Het groeien is gestopt.

HIJ: Ik wil je graag iets vertellen, Machteld. Mag dat?

ZIJ: Ja, dat mag zeker. Ik luister graag naar je mondje.

HIJ: Als kind werd ik vrij jong grijs. Ik was veertien. Ik vond dat niet erg, maar op school werd ik er enorm om uitgelachen. Zo van: hé opa. Of: stil jongens, daar is de leraar. Dus gebruikte ik dezelfde haarverf als mijn moeder. En ik droeg ook precies het soort truien dat zij droeg. Toen we op een dag bij een pompstation waren zei de pompbeambte tegen mijn moeder: 'ik wist niet dat u een tweelingzus had, mevrouw'. En ik was zo trots.

ZIJ: Dat is prachtig. Is dat echt zo gebeurd?

Hij zwijgt.

ZIJ: Wat lief dat je zo op je moeder leek.

Hij maakt het geluid met zijn handen en zijn knokkels dat een ritmisch effect heeft.

ZIJ: Wil je dat niet doen?

HIJ: Wat, dit?

Hij maakt het geluid weer met zijn handen.

ZIJ: Ja, wil je dat niet doen?

HIJ: Nee.

ZIJ: Wat nee.

HIJ: Nee, dat wil ik *niet* niet doen.

Hij maakt het geluid weer. Zij loopt weg.

HIJ: Goed. Er staat dus een deur in het landschap. Een deur zonder iets. Alleen de deur. Ik ga op die deur af. Wat er achter die deur ligt kan ik niet zien. Het is hetzelfde landschap als waar ik door loop. Een hei. Of bos. Landschap. Ik open de deur en stap erdoorheen. En sta in de woestijn. Als ik me omdraai om terug te stappen, is de deur weg.

ZIJ: Had jij het over een deur?

HIJ: *bromt*

ZIJ: Ik dacht toch dat...

HIJ: *schudt hoofd.*

Korte, gekke stilte.

ZIJ: Is je opgevallen... Is je opgevallen dat er boven ons hoofd een plant groeit?

Hij kijkt. Inderdaad. Een plant.

ZIJ: Ja. Maar nu is mijn vraag: wie heeft die plant daar opgehangen?

Wij, denk je?

Wij zeker niet. Wij waren met andere dingen bezig.

Gebaar.

ZIJ: Nee het *is* verontrustend, niet je terug trekken.

HIJ: Zou het een betekenis hebben?

ZIJ: Voor ons?

HIJ: Ja, of is het een metafoor?

ZIJ: Nee man, het is een plant. Gewoon een plant.

HIJ: Just a plant?

Zij knikt.

ZIJ: Ja just a plant.

Muziek: Constellation.

Hij op met grijze pruik, huilend op de grond.

.....
DEEL VIJF: LIEF

ZIJ: Ik wil graag iets liefdevols zeggen. Iets heel moois. Waar ik vervolgens om ga huilen.

Omdat het mezelf raakt, mijn woorden. Ze komen binnen. Ook bij mezelf.

HIJ: Ik sta weleens te koken. En dan ineens word ik heel verdrietig. Ik sta een aubergine uit te hollen en de tranen springen me in de ogen.

ZIJ: Ja, dat komt, je luiken staan dan nog open. Je bent een huis Hartman, stel je dat even voor, de hele dag houd je je deuren dicht en je luiken gesloten zodat alle vuiligheid van de wereld daarbuiten niet binnen kan komen. Maar 's avonds... met die aubergine...

HIJ: Laat de beschermingslaag los?

ZIJ: Ja.

HIJ: Weet je. Zou kunnen. Zou heel goed kunnen.

ZIJ: Zou dat kunnen.

HIJ: Dat. Dat zou kunnen, ja.

Muziek. Ze kijken. Naar buiten en naar elkaar.

ZIJ: Ik word ouder. Weet je wat dat betekent? Het betekent onder andere dit: mijn nare eigenschappen worden sterker. Ik was altijd al neurotisch en agressief. Dat wordt nu erger. Bij het minste of geringste ontplof ik. Ik ontplof gewoon!

HIJ: Ah, zo. Ik was altijd sloom, nu ben ik nog slomer.

ZIJ: Zo worden we de slechts denkbare versie van onszelf.

HIJ: Een klootzak en een trut.

ZIJ: Haha ja. Twee walgelijke mensen.

HIJ: Je zou ons niet willen kennen.

ZIJ: Je zou echt niet met ons willen afspreken.

HIJ: Als wij aanbellen, verstop je je achter de bank!

ZIJ: Die twee, haha, je mijdt ze als de pest!

HIJ: Ik vond... ik dacht.... Ik was...

Hij komt er niet uit. Laat iets vallen, een papieren zakdoek. Laat dat op de grond liggen. Zij wordt woest.

ZIJ: Hé, hallo! Rapen we dat even op! Brengen we dat even naar de prullenbak! Ja jij kale kankerneet ik heb het tegen jou! OPrapen dat gore zakdoekje en netjes weggooien! Of ben je asociaal of zo! Heb je geen opvoeding gehad of zo? Ben je tuig van de richel, jij?!

HIJ: Djeez...

ZIJ: Zo gaat de wereld dus naar de kloden, jongen! Omdat het 'maar een propje' is.

HIJ: Maar het is toch maar...

ZIJ: Oprapen, nu!!

Tergend traag raapt hij het zakdoekje op en gooit het weg. Maar dan begint hij met een uitgestreken smoel uit al zijn broekzakken nieuwe propjes te halen die hij door de hele kamer strooit.

ZIJ: In jezelf praten. Het schijnt dat ik dat heel erg doe. Dat weet ik zelf natuurlijk niet, want je bent je van zoiets natuurlijk niet bewust, net zoals je meestal niet merkt dat je adem haalt. Maar toen ik ooit een nacht naast een mij verder onbekende man sliep, zei hij de volgende ochtend: je praat in jezelf, weet je dat?

HIJ: Het gaat nu even niet om jou.

(ze valt stil)

Later herhaalt Zij de monoloog over in jezelf praten letterlijk, of ze aan de andere kant van een spiegel terecht is gekomen.

ZIJ: Wat is er met je?

HIJ: Wat er hoezo?

ZIJ: Je bent niet meer coherent. Ik denk dat je een TIA hebt.

HIJ: Ja hoor!

ZIJ: Ja zeker! Je mond hangt ook een beetje.

HIJ: Dat vind ik niet iets om grapjes mee te maken.

ZIJ: Zie je mij lachen?

HIJ: Als je dat soort dingen gaat zeggen, ben ik hèèl erg snel vertrokken.

ZIJ: Zal wel.

DEEL ZES: VERLOREN VERLEDEN

Ze zijn achter de gordijnen.

ZIJ: Valt jou op...
HIJ: Valt mij wat op?
ZIJ: Valt jou ook op dat we praten in een ritme alsof
HIJ: Alsof wat
ZIJ: Alsof we geprogrammeerd zijn
HIJ: Geprogrammeerd?
ZIJ: Als in een algoritme
HIJ: Algoritme... nee
ZIJ: Dat valt jou dus niet op
HIJ: Mij niet nee
ZIJ: Alsof iemand heeft lopen meten
HIJ: Iemand heeft gemeten?
ZIJ: Hoelang onze zinnen zijn en
HIJ: Precies hoelang ze zijn
ZIJ: En hoe we elkaar
HIJ: Afwisselen
ZIJ: Dus dat is jou wel opgevallen
HIJ: Wat?
ZIJ: Dat er geen ontkomen aan is!
HIJ: Er is geen ontkomen aan!
ZIJ: Nu herhaal je me
HIJ: Herhaal ik jou?
ZIJ: Dat komt dus ook door dat
HIJ: Ritme, komt het daardoor?
ZIJ: We moeten het breken Harm
HIJ: Anders breekt het ons Ellen?
ZIJ: Precies
HIJ: Doe maar
ZIJ: Wat?
HIJ: Breek het maar.

Muziek: My Universe.

ZIJ: Ik weet niet of ik dat kan.
HIJ: Dat kan je.
ZIJ: Kan ik dat?
HIJ: Dat kan.
ZIJ: Kan ik?
HIJ: Jij kan.
ZIJ: Ik...

Muzieknummer loopt door. Harm met plant. Ellen op stoelen.

ZIJ: Zeg...
HIJ: Ja?
ZIJ: Zijn wij ons eigenlijk bewust van onszelf?
HIJ: Eh...
ZIJ: Of niet? Bewegen we ons maar een beetje in de ruimte als amoeben?
HIJ: We praten toch.
ZIJ: Doen we dat?
HIJ: Ik heb de indruk van wel. Vooral jij.
ZIJ: Maar wat *voel* je?
HIJ: Dat we praten. Dat hebben we altijd gedaan. Dat blijven we doen.
ZIJ: Jezus, ik hoop het.

Ander licht.

ZIJ: Ik heb veel gegeven
Ook veel kapot gemaakt
Ik heb vertrouwen geschonken
En vertrouwen gesmaad
Soms liep ik te ver vooruit
Voor de mensen om me heen
Soms liep ik er ver achteraan
Ik heb goede daden verricht
Ben voor verleidingen gezwicht
Ik heb veel te veel gegeten
Ik heb mezelf uitgehongerd
Ik ben verdacht geweest
Ik was getuige voor een goede zaak
Ik was recht voor z'n raap
En slinks
Heb me vaak verstopt
En kwam openlijk tevoorschijn
Ik heb liefde gekend
En haat geschonken
En andersom
Het is niet zo
Dat als je het ene geeft
Dat je het andere terugontvangt
Maar vaak wel

DEEL ZEVEN: LIEFDE

HIJ: Ik vrij niet meer.
ZIJ: Maar ik nog wel.
HIJ: Maar niet met mij.
ZIJ: Nee.
HIJ: Met wie vrij je dan?
ZIJ: Wat?

HIJ: Als je niet met mij vrijt, met wie dan?
ZIJ: Ik ken haar naam niet. Of zijn naam.
HIJ: Er is niemand hè? Je verzint dit.
ZIJ: Er is wel iemand. De seks is geweldig.
HIJ: Dat zal wel. Maar wat betekent dat? Voor mij gaat het om geestelijke voldoening.
ZIJ: Man, jij was vroeger net een kangoeroe of hoe heet het een konijn. Jij besprong alles en iedereen.
HIJ: Daar kon ik niks aan doen. Er was iets mis met mijn hormoonhuishouding. Bovendien was ik het niet. Het was mijn tweelingbroer, Tom.
ZIJ: Dit is letterlijk de eerste keer dat ik daar over hoor.
HIJ: Tot nu toe vond ik dat niet nodig. Maar ik heb een spiegelweeling. Tom. Of, dat zou ook kunnen, ik ben Tom en Mick is dood.
ZIJ: Wie is Mick?
HIJ: Dat ben ik. Als ik Tom niet ben.
ZIJ: Hoe kan ik jullie uit elkaar houden?
HIJ: Tom is linkshandig en Mick is rechtshandig.
ZIJ: En jij?
HIJ: Ik ben ambidextrous. Of hoe heet dat, met beide handen even goed.
ZIJ: Okay, Tom, Mick, of hoe je ook mag heten, ik krijg een hele zware kut van je.
HIJ: Okay... Wat is dat voor taal?
ZIJ: Dus ik ga. Volg mij niet, schrijf me niet, bel me niet.
HIJ: Maar...

Zij maakt een kring van stoelen. Hij af. Op met André Rieu-pruik.

HIJ: Moet dit?
ZIJ: Ja.

DEEL ACHT: DINGEN

HIJ: Wist jij dit? Je bent 1000 dingen. Jij, ik, wij.
ZIJ: Wie bang is, wordt ook geslagen.
HIJ: Zegt wie?
ZIJ: Zeg ik.
HIJ: Ik kan nog heel veel dingen worden. Het is nog niet klaar.
ZIJ: De tijd is een sloopkogel.
HIJ: Kogels kun je ontwijken.
ZIJ: Denk je?
HIJ: Ja. Ik ben heel gelukkig.
ZIJ: Daar ben ik blij om. Echt.
HIJ: Jij niet dan?
ZIJ: Wat?
HIJ: Ben jij niet gelukkig?
ZIJ: Luister, gast, als jij iets zegt, hoef ik niet hetzelfde te zeggen.
HIJ: Wat?
ZIJ: Wat ik zeg.

Hij staat bij het gordijn. Spreekt Brabants.

HIJ (*aarzelend, uitgerekt*): Ha...llo.

ZIJ: Remco ben jij dat?

HIJ: Remco...?

ZIJ: Jij bent toch Remco?

HIJ: Eh nee, dat geloof ik niet.

ZIJ: Je lijkt echt enorm op hem, weet je dat?

HIJ: Ik sta hier maar een beetje te schuilen voor de regen.

ZIJ: Het valt wel mee.

HIJ: Wat?

ZIJ: Wat?

HIJ: Wat valt wel mee?

ZIJ: Met die regen. Het is maar één enkele bui.

HIJ: Ook van één bui kun je drijfmat worden.

ZIJ: Zoiets zou Remco nooit zeggen.

HIJ: Dan moet ik wel haast Remco *niet* zijn.

ZIJ: Nee, toch gek... ik zou zweren... nee.

HIJ: Nee.

ZIJ: Wil je even binnenkomen?

HIJ: Buiten is ook goed.

ZIJ: Waarom ben je zo droog. En zeg niet 'omdat ik niet nat ben'.

HIJ: Omdat ik niet nat ben.

ZIJ: Ja hoor! Hou toch op man!

Harm balt zijn vuisten. Ontspant. Balt ze weer.

Zij moet heel erg huilen. Hij droogt haar ogen met diverse zakdoeken.

HIJ: Sorry

ZIJ: ...

HIJ: Zo had ik het niet bedoeld...

ZIJ: Nee?

HIJ: Was ik...

ZIJ: Wat?

HIJ: Ben ik...

ZIJ: Ben je wat?

HIJ: Iets te ver gegaan?

ZIJ: Te ver?

HIJ: Met wat ik zei.

ZIJ: Je woorden, te ver?

HIJ: Ja.

ZIJ: Misschien wel ja. Misschien wel heel veel te ver. Misschien heb je iets kapot gemaakt dat met de beste lijm van de wereld niet meer te lijmen valt.

HIJ: Shit!

Stilte. Schijnbaar uit het niks:

ZIJ: Kutlul!

Harde gitaarmuziek. Changement.

HIJ: Waar is dat nou weer voor nodig.

ZIJ: Schelden is ook een vorm van liefde.

HIJ Bij jou thuis zeker.

ZIJ Bij mij thuis zeker.

Ze schelden elkaar verrot, maar dat horen we niet, want er staat harde muziek overheen. Zij af. En op.

ZIJ: Ga 's daar staan.

HIJ: Waar? Hier?

ZIJ: Nee daar.

HIJ: Hier? (*hij valt*) Au.

Hij komt weer omhoog. Nu valt zij.

ZIJ: Au, verdomme.

HIJ: Val jij nu?

ZIJ: Ja.

HIJ: Zal ik je op helpen?

ZIJ: Graag.

Hij helpt haar omhoog.

Er valt even niks te zeggen. Ze staan klaar bij de cirkel. Muziek klaar.

DEEL NEGEN: DOOD

HIJ: Is dit het deel waar we al dood zijn?

ZIJ: Ik ben bang van wel.

HIJ: Ai! Dat is nooit mijn lievelingsdeel.

ZIJ: Maar het hoort er wel bij.

HIJ: Dan heb ik net het idee dat ik in zo'n Fellini-film zit en het fanfare-orkest zojuist langs is getrokken, iedereen rent er enthousiast achteraan en ik, ik heb even niet opgelet en dan, dan bevind ik me helemaal alleen in een straat zonder einde. En het begint te regenen.

Ze beginnen weer opnieuw. Maar nu zonder tekst.

'Hij' komt op met wat latjes in zijn armen.

HIJ

Judith! Ik heb geprobeerd die plek na te bouwen.

ZIJ

Wat, welke plek?

HIJ

Dat hotel in Kas. Die bedden op het dak.

ZIJ

Heb jij dat nagebouwd?

HIJ

Ja. In mijn hoofd. Mijn herinnering. Het is bijna af. Ik mis nog maar een paar details. De precieze inval van het licht. De geur.

ZIJ

Ja die geur...

HIJ

Je mag wel 's langskomen.

ZIJ

In jouw hoofd? Hoe doe ik dat?

HIJ

Als we onze hoofden tegen elkaar aan leggen, maken we denk ik wel connectie. Een soort bluetooth van onze hersenhelften.

ZIJ

Oh. En dan download ik jouw beeld van het hotel?

HIJ

Precies.

ZIJ

Kom dan.

HIJ

Wat?

ZIJ

Met je hoofd. Laten we synchroniseren.

HIJ

Okay. Zo?

Ze houden hun hoofden tegen elkaar aan. Zo staan ze stil.

HIJ

Mooi hè?

ZIJ
Sst.

DEEL TIEN: VERLANGEN

ZIJ
Ik zou zo graag...
Een gedachte langer dan een paar tellen vast willen houden
Aan mezelf willen ontsnappen, aan dit lichaam, en zeker aan deze geest
Er niet voortdurend naar willen verlangen om ergens anders te zijn
Gewoon tevreden willen zijn met waar ik ben
Me met mijn eigen sterfelijkheid kunnen verzoenen
Minder hoge eisen stellen aan mezelf en mijn omgeving
Geen oeroude angsten koesteren
Zou ik... Dat zou ik graag.

HIJ
Goh.

ZIJ
Ja, goh. Ja.
Is het angst?

HIJ (*alsof hij het woord voor het eerst hoort*)
'Angst'?

ZIJ
Ja.

HIJ
Angst?

Ze gaat weg.

HIJ
We staan bij een bushalte
We komen door een portal in deze wereld
We liggen te sterven in hospitaalbedden
We worden geboren, zij aan zij
We lopen elkaar steeds net mis
We eten taaie nacho's met gesmolten kaas in een wegrestaurant
We dwalen door sneeuw
We worden naar huis geroepen door onze moeders...

ZIJ
Ben je er nog?

HIJ
Jawel.

ZIJ
Gelukkig. Je leek verdwenen.

HIJ
Nee hoor, ik ben hier.

ZIJ
Naast me?

HIJ
Ja vlakbij.

ZIJ
Waar dan? Ik kan je niet vinden.

HIJ
Hier toch. Kijk.

ZIJ (*ziet hem*)
Godzijdank.

HIJ
Ja.

ZIJ
Blijf je nu alsjeblieft?

HIJ
Zo lang mogelijk.

ZIJ
En daarna?

HIJ
Daarna laat ik je los.

ZIJ
Dan doe ik net of dit ene moment een eeuwigheid duurt.

HIJ
Zodat we altijd samenblijven?

ZIJ

Ja.

ZIJ

Is het loslaten al begonnen?

HIJ

Nee....

ZIJ

En nu?

HIJ

Nee.

ZIJ

Gelukkig.

HIJ

Weet je... ik wil best die dagtocht met jou maken. Door die vallei. Denk je dat er nog plek is?

ZIJ

We kunnen morgen even bellen.

HIJ

Okay.

ZIJ

Leuk.

Stilte.

HIJ

Nu is het loslaten begonnen.

ZIJ

Nu?

HIJ

Ja.

Ze gaan. Muziek. Donkerslag in laatste gitaar-accoord.

© 2021, Don Duyns, met inbreng van Harm van Geel en Ellen Goemans